

РЕШЕНИЕ

№ 5705

гр. София, 21.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 19.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **7494** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 121, ал. 2 ДОПК.

Образувано е по жалба от управителя на [фирма], против Решение № ПО - 120/10.07.2020 г. на директора на Териториалната дирекция на НАП - С., потвърждаващо Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, изх. № С200022-023-0002027/24.06.2020 г. на публичен изпълнител, при същата дирекция.

Дружеството – жалбоподател е представлявано от адвокат, който поддържа жалбата, със становище за: нищожност на ПНПОМ, изх. № С200022-023-0002027/24.06.2020 г. тъй като е издадено, след като със заповед от 30.04.2020 г. ревизионното производство е било спряно; незаконосъобразност и неправилност на решението, потвърждаващо постановлението. Адвокатът – пълномощник не заявява претенция, за възстановяване на разноски за водене на делото.

Ответникът – директор на ТД на НАП - С., чрез юрисконсулт оспорва жалбата. Желаете присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

От доказателствата, съставляващи административната преписка и приети без оспорване от страните се установяват следните факти и обстоятелства.

На дружеството – жалбоподател е възложена на 04.02.2020 г. ревизия за установяване на задължения по ЗДДС и ЗКПО, като по предложение на ръководителя на ревизията, с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, изх. № С200022-023-0000742/28.02.2020 г. публичен изпълнител е наложил заповед за въздухоплавателно средство – самолет, тип „BD-700“, рег. № LZ-V.”, за обезпечаване

на предполагаемо и предстоящо да бъде установявано публично задължение, в размер на 277 317, 13 лева. На 14.04.2020 г. дружеството е оспорило пред Административен съд София – град решението на териториалния директор, с което е потвърдено ПНПОМ, изх. № С200022-023-0000742/28.02.2020 г., за което е образувано адм. дело № 3792/2020 г. След приключване на устните заседания по настоящото дело (19.10.2020 г.) Съдът служебно установи, че с Решение № 5416/14.10.2020 г. 7^{ми} състав на АССГ, по цитираното адм. дело № 3792/2020 г. е отменил ПНПОМ, изх. № С200022-023-0000742/28.02.2020 г.

С издадена на 30.04.2020 г. Заповед № Р-22220420000674-023-001/30.04.2020 г. началник на Сектор „Ревизии“ е спрял ревизионното производство, на основание чл. 34, ал. 1, т. 2 ДОПК, за срок до осем месеца, във връзка с открита на 24.04.2020 г. процедура за обмяна на данъчна информация с Федерална република Германия. След предложение от страна на ревизираното лице, съгласувано с публичният изпълнител, на 22.06.2020 г. дружеството е внесло по указана му банкова сметка парична гаранция (обезпечение), в размер на 277 317, 15 лева, като условие за отмяна на наложения заповест. На 24.06.2020 г., в хипотеза на спряно ревизионно производство и по искане от 23.06.2020 г., от ръководителя на ревизията (л. 50 от делото) публичният изпълнител е издал процесното по настоящото дело ПНПОМ, изх. № С200022-023-0002027/24.06.2020 г. За да стори това публичният изпълнител се е позовал на изложените в искането мотиви, с които е обоснован извод, че размерът на предполагаемото публично задължение следва да бъде увеличен с 1 955 689, 68 лева. С постановлението отново е наложил заповест върху вече цитираното по – горе въздухоплатателно средство – самолет, тип „BD-700“, рег. № LZ-V.”, сериен № 9693, с посочена балансова стойност „нула лева), за обезпечаване на публично вземане, в размер на 1 678 372, 53 лева, отчитайки внесената преди това като обезпечение сума от 277 317, 15 лева.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след извършената в резултат на обсъждане на доказателствата и на доводите на страните проверка за законосъобразност, според изискванията на чл. 160, ал. 2, вр. чл. 144, ал. ал. 1, 2 ДОПК, излага следните мотиви по съществуващото на спора.

Жалбата е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна.

С Решение № ПО-120/10.07.2020 г. териториалният данъчен директор се е произнесъл по жалбата, против ПНПОМ, изх. № С200022-023-0002027/24.06.2020 г. и след като е обсъдил всички възражения на дружеството, е потвърдил постановлението. Предмет на оспорване пред Съда, предвид чл. 197, ал. 2, изр. първо ДОПК е именно това решение.

Съдът споделя мотивите на решаващия административен орган за това, че постановлението не представлява нищожен акт. Безспорен е фактът, че ревизионното производство (см. чл. 110, ал. 2 ДОПК) е било спряно, преди да бъде издадено процесното постановление. В този случай не съществува забрана за публичния изпълнител да извършва действия, свързани с предварително обезпечаване на предстоящи за установяване публични задължения (чл. 121 ДОПК). Забраната засяга само ревизиращия екип, който се е ангажирал с преценката, че за правилното установяване на задълженията следва да изиска/получи информация от друга държава и преди получаването ѝ не следва да извършва каквито и да било други процесуални действия. Нищожността на административен акт е предпоставена от точното

изпълнение на установените изисквания за валидност, които са свързани с формата и съдържанието му (арг. чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК), като: липса на съществени реквизити, пълна липса на мотиви. Нищожен по дефиниция е и акт, издаден от материално и процесуално некомпетентен административен орган. Такива основания по отношение ПНПОМ, изх. № С200022-023-0002027/24.06.2020 г. не са налични.

Институтът на предварително обезпечаване на притезание е характерен за гражданското право и преценката за използването му винаги е свързана с вероятна основателност. Разпоредбата на чл. 121, ал. 1 ДОПК, с наименование „Предварително обезпечаване на вземанията” дава възможност на орган по приходите, в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт, ако прецени, да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки, с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Редът за налагането на мерките е указан в ал. 2, а обектът на обезпечаване и ограниченията за това са очертани в ал. 3. Несъмнено, тежестта да докаже съобразяване с тези изисквания/ограничения е върху публичния изпълнител, а съдебният контрол е в обхвата, очертан с чл. 197, ал. 3, предл. трето, вр. чл. 121, ал. 1, ал. 2, ал. 3, вр. чл. 195, ал.ал. 1-4 ДОПК, т.е. – дали „събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни“ (чл. 121, ал. 1); дали обезпечителните мерки са наложени върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето, а ако това не е възможно - наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършването от ревизираното лице дейност – чл. 121, ал. 3. С други думи – нормите на чл. 195, ал.ал. 5-7 ДОПК касаят пряко само обезпечаване на установени и изискуеми публични вземания, защото за предварителното обезпечаване на вземанията ал. 2 на чл. 121 ДОПК (специална) препраща към чл. 195, само относно реда за налагане, указан с ал. 3 и ал. 4. По тази причина, в рамките на съдебния контрол не следва да бъде обсъждано, съобразено ли е ПНПОМ с ал. 5 и ал. 6 на чл. 195 ДОПК.

Публичният изпълнител няма задължение и не разполага с обективна възможност, а дори и с компетентност да обсъжда по същество констатациите на органите, извършващи ревизията, вкл. доводите и аргументите им, касаещи предполагаемия размер на задълженията. Публичният изпълнител, като орган, който е оправомощен да наложи предварителните обезпечителни мерки следва да съобрази, освен, дали предложението е мотивирано, и дали мерките ще бъдат съобразени с установените в ал. 3 на чл. 121 изисквания и условия. В този смисъл Съдът приема, че искането на органа по приходите, отправено до публичния изпълнител е мотивирано. Данните и доказателствата за имущественото състояние на дружеството, с които са разполагали органите по приходите, включително за липса на парични средства по банковите сметки, са позволявали да бъде направено обосновано предположение, освен за размера на публичните задължения на ревизираното дружество, така и за това, че предварително обезпечаване може да бъде насочено само върху процесния самолет. В същото време е установено (видно от решението на директора на ТД), че върху същия самолет е бил учреден особен залог, по реда на Закона за особените залози, с оглед на което е приета стойност „нула“ за балансова стойност. Подателят на жалбата не твърди (не представя доказателства), че запорирането на самолета води до „сериозно възпрепятстване“ на дейността му и/или са причина за спиране на тази дейност, по

смисъла на чл. 121, ал. 3 ДОПК.

В съдебното производство по оспорване на решението на териториалния директор, с което е потвърдено постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки Съдът разполага с възможност (чл. 197, ал. 3 ДОПК) да отмени обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията на чл. 121, ал. 1 ДОПК за налагане на предварителните обезпечителни мерки. Предвид изложените по – горе мотиви Съдът не намира основание да отмени оспореното решение и потвърденото с него постановление на публичния изпълнител, тъй като, от една страна длъжникът не представя доказателства за обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа на предполагаемото задължение, а от друга – не сочи/не представя доказателства за „сериозно възпрепятстване”, по смисъла на чл. 121, ал. 3, изр. първо ДОПК на дейността на дружеството.

Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Подателят ѝ дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя в размер на 100 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, вр. чл. 197, ал.ал. 1 – 4, вр. чл. 121, ал. 2 ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от управителя на [фирма], против Решение № ПО - 120/10.07.2020 г. на директора на Териториална дирекция на НАП - С., потвърждаващо Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, изх. № С200022-023-0002027/24.06.2020 г. на публичен изпълнител, при същата дирекция.

ОСЪЖДА ВАБО-2017“ О., ЕИК:[ЕИК] да заплати на Териториалната дирекция на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Съдебното решение е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: